"Crinul", cofetărie pentru doamne
Editura EUBEEA, Timişoara - 1997

TATIANA FLONDOR ARIEŞANU

STRĂINA

Pe asfaltul dur, aud zgomotele unor copite de cal. Trece în galop, în fiecare noapte, în jur de ora două. Firește, când izbutesc să adorm, nu percep nimic sau aproape nimic din strania lor sonoritate. Dar acum sunt trează. Acum şi de fiecare dată când mi-e sufletul rănit, aud ritmul potcoavelor cum răsună în puterea nop\c tii. Aştept ca în zori să plec din nou la Tribunal. Pe noptieră am o cita\c tie. De la fostul meu so\c t. Ce-o mai fi vrând? Nu i-au ajuns patru ani de procese, patru ani de tracasări, pentru divorţ şi împărţire de bunuri? Cât timp inutil de amânări şi de zgură adunată în suflet! Pentru amândoi.

Mă scol. Sorb cafeaua şi aştept, în fotoliu, cu mâinile sub ceafă. Privirea îmi e fixată pe un tablou, un peisaj pe care acum nu-l iau în seamă, din pricina gândurilor mele învălmăşite. Ce-o mai fi vrând insul? Primul semn al ivirii zorilor ni-l dă glasul unui guguştiuc. Zilnic îl hrănesc. Aud, apoi, uruitul tramvaielor. Lunar, în ultima vreme, am primit citaţii. De fiecare dată îmi ziceam că asta va fi ultima. Dar când, prin gaura rotundă a cutiei poştale, vedeam iarăşi ceva alb, bănuiam că trebuie să fie o nouă citaţie. şi nu greşeam niciodată. Acum ce să mai fie? Terminasem cu procesele. Divorţasem. Un divorţ de pomină. Aveam o sentinţă definitivă. Ne împărţiserăm şi bunurile materiale. Câteodată, mă apuca spaima. Am într-adevăr o sentinţă? Sunt despărţită? Nu mai are nimeni drepturi legale asupra mea? Dacă sentinţa nu-i, totuşi, definitivă? Dacă se mai intervine şi la Tribunalul Suprem? Dacă, şi dacă! ,,Nu, îmi spunea un glas lăuntric. Nu-ţi fie teamă". Şi iată că aveam o nouă citaţie. Caut sentinţa de divorţ. Citesc. ,,Rămasă definitivă". Cu dată, cu parafă, cu semnături, cu număr de înregistrare. Şi totuşi, în această clipă, hârtia mi se pare ireală. Fantastic! Să-ţi depindă viaţa de o hârtie?

Urc scările Tribunalului cu sufletul la gură. Cu bătăi puternice de inimă. Cu silă. Întâlnesc figuri cunoscute. Avocaţi, judecători. Unii mă salută firav, alţii deloc. Pe alţii îi salut eu şi ei nu-mi răspund. În forfota aceea! Cine mai

înţelege ceva! Mă trezesc în anticamera sălii 59. Ticsită de lume. Fum de ţigări. Miros greu. Un du-te-vino caracteristic. Unul mă împinge într-o parte, altul în alta. Agitaţie. Mă uit pe lista care atârnă pe uşă, gata să cadă. O fixez cu degetele. Citesc. Cauza 39. Ana D. reclamantă, în proces cu pârâtul O. (fostul meu soţ). Împărţire de bunuri. Rămân uluită. Aveam o tranzacţie într-o hotărâre rămasă definitivă, cu privire la împărţirea de bunuri. Intru în sală. Mă aşez pe o bancă unde găsesc niţel loc.

Cinci ceasuri am rămas acolo. În sfârşit, se anunţă cazul meu. Apare şi fostul soţ O. Era o figură cunoscută. Dăduse reprezentaţii rare pe sălile Tribunalului. Divorţul nostru devenise prilej de amuzament pentru cei neimplicaţi. Sala se umplea de avocaţi. La vederea lui nu am avut nici o tresărire, nici o emoţie, când l-am zărit. El, în schimb, a început să-şi rotească nervos umbrela în mâini. Mie îmi părea un străin. Aş fi putut să vorbesc cu el orice şi oricât. Nici o amintire, nici un vis nu m-au bântuit, legate de el, de când ne-am despărţit. Îl mai întâlneam din când în când prin oraş. Îmi aud numele strigat la microfon. Mă ridic. Se ridică şi O.

Judecătorul (către mine): Dumneavoastră aţi făcut O cerere de împărţire a unei sume de bani?

Eu: Da. Cred că-i o simplă formalitate. Ne-am judecat pentru bunuri. Am convenit, eu şi fostul soţ, ca banii să-i împărţim ulterior, între noi doi. Am făcut dovada că există aceşti bani. Sunt depuse la dosar fotocopii după CEC-uri, dar fostul soţ vrea probabil şi un act oficial.

Judecătorul: Ar putea fi o formalitate, dacă vă înţelegeţi cu pârâtul O. Să depuneţi o nouă tranzacţie.

Eu: Şi? O depunem.

Judecătorul: Unde-i pârâtul? (îl vede): Sunteţi de acord să simplificăm totul şi să încheiem o convenţie?

O.: Prezent!

Judecătorul: Doriţi să-i daţi reclamantei jumătate din banii de pe CEC-uri şi să depuneţi o tranzacţie în acest sens? E mult mai bine...

O.: Care bani? Care CEC-uri, dom'le?

Judecătorul: Pe ce nume sunt CEC-urile?

O.: Păi, pe ale cui să fie? Că doar sunt banii mei, munca mea, asta ar mai trebui, să fie şi cucoana trecută acolo?! Nu vedeţi ce lacomă e după bani? Prezenţa ei aici demonstrează acest lucru. Cred că vă daţi seama? Nu? (Râde. Îşi îndreaptă ultimele fire de păr peste chelie, aducându-le de la ceafă, la frunte.)

Judecătorul: Banii sunt în posesia dumneavoastră?

O.: Care bani, dom'le?

Judecătorul: Când aţi lichidat CEC-urile?

O.: În martie...

Judecătorul: Ce-aţi făcut cu banii?

O.: I-am dat. Gata. Nu mai sunt. Au zburat. S-au topit. Păi, ce credea?...

Judecătorul: Cui aţi dat banii?

O.: Păi, cui era firesc, oamenilor la care eram dator. Cu ce am luat mobila şi lucrurile din casă? Că ea, din câştigul ei, a avut doar bani de buzunar. Că doar eu n-o să rămân şi fără nevastă, şi fără bani, şi dator? Plus o blană pentru... (Face o mică pauză şi arată spre mine cu degetul) dumneaei, care m-a costat, 4.000.000 lei. Mi-a zis că dacă-i cumpăr blana, visul ei de-o viaţă, se împacă, nu mai divorţează. Păi, când s-a văzut cu blana, a început să facă ochi dulci, nenorocita, avocaţilor, şi divorţul a mers ca pe roate (Râsete în sală).

Judecătorul: Recunoaşteţi că, la despărţirea în fapt, aveaţi asupra dumneavoastră întreaga sumă de bani?

O.: Păi, eu i-am depus, dom'le. Era firesc să-i am. Eu am făcut-o şi intelectuală. Am luat-o muncitoare dintr-o fabrică, şi acum vrea dumneaei şi bani? Să meargă înapoi în agricultură, de unde am adus-o! (Râsete).

Judecătorul: Vă rog să păstraţi liniştea în sală. (I se adresează lui O.): Acest CEC... (Citeşte numărul, şi seria, şi suma) îl recunoaşteţi?

O.: Sunt economiile mele. Am foi de depunere la CEC, cu semnătura mea.

Judecătorul: Următorul CEC (din nou citeşte datele) îl recunoaşteţi?

O.: A fost parşivă. ăsta era separat de celelalte. L-am era ascuns între scândurile mesei din sufragerie şi tot l-a găsit.

Judecătorul: Dar acest CEC? (şi-l citeşte).

O.: Eu depusesem, ca omul cinstit, banii la CEC, iar dumneaei a cerut divorţul. S-a adunat, o sumă frumuşică, şi, gata, i-a şi trecut prin minte profitul. Ce ţi-e şi cu femeile! La sapă de lemn vor să te aducă...

Eu: Domnule judecător, toată mobila şi toate obiectele sunt cumpărate pe contracte de vânzare-cumpărare, cu rate lunare, pe care le-am plătit eu, cu salariul de la şcoala mea. De altfel, la dosar, se află o tranzacţie în care se specifică: „Orice reclamaţie ulterioară, cu privire la împărţirea de bunuri, este nulă, cu excepţia banilor depuşi la CEC, pe care foştii soţi doresc să-i împartă la înţelegere. Pârâtul a folosit un subterfugiu. Mi-am dat seama atunci. A lăsat o nouă portiţă, pentru a mă târî prin judecăţi şi pentru a-şi însuşi banii.

Judecătorul se consultă, cu dosarele-n faţă. Se răsfoieşte dosarul meu. Se citeşte, cred, tranzacţia.

Judecătorul: Se amână cauza pentru data de... (Către pârât): Vă rog să depuneţi o cerere...

O.: Eu nu depun nici o cerere reconvenţională, dom'le, că nu sunt avocat şi n-am bani de dat pe avocaţi. Că vede ea bani, de la mine, când mi-oi vedea eu ceafa! ăsta i-a fost scopul, de a stat

atâţia ani cu mine. M-a lăsat să tot adun, ca să aibă dumneaei, acum. Dar nu merge! Cu mine nu-i merge!

Judecătorul: Au fost ani frumoşi, nu? Toată tinereţea...

O.: Păi, ce nu face o femeie pentru bani?

Judecătorul: Niciodată nu v-a spus s-o treceţi şi pe dânsa pe CEC-uri?

O.: Asta-i mai trebuia! O lăsam de atunci. Îi vedeam scopurile.

Judecătorul: Semnaţi sau nu declaraţia?

O.: Păi, v-am spus, daţi-mi un termen de gândire.

Eu: Domnule judecător, de patru ani sunt târâtă prin judecăţi de către O. Tărăgănarea a devenit procedeu, pentru măcinarea mea psihică.

Judecătorul: Nu se dau termene pentru a vă decide dacă semnaţi sau nu declaraţia. (Către grefier): Pârâtul refuză să recunoască interogatoriul luat în faţa completului de judecată

O.: Staţi, dom'le judecător, staţi, că n-am zis asta. Semnez, cum să nu semnez? Ce vreţi, să rămână documente compromiţătoare pentru mine? Semnez, dom'le judecător...

Ni se dă un alt termen, pentru ca O. să depună cerere reconvenţională.

După vreo şapte-opt zile de când l-am cunoscut pe David, sună telefonul. Era duminică, după amiază. David îşi anunţa vizita la mine acasă peste o oră şi jumătate. Brusc, n-am mai avut glas. Am bâiguit: ,,Îîî, la mine, aici în garsoniera mea?" ,,Da." A urmat o pauză. Nu-mi venea să cred. M-am gândit rapid că nici nu aveam cu ce să-l servesc. Am observat, dintr-o dată, că este şi mult praf pe mobila mea sărăcăcioasă. Nu, nu-l puteam primi pe David. ,,Vă face plăcere sau nu?" aud vocea lui în receptor. ,,Da, da... sigur că da. Iarăşi pauză. Cum să-l refuz? Şi David îmi zice: ,,La revedere" şi închide aparatul. Dar eu nu-i spusesem adresa. Oare n-a greşit numărul de telefon? O fi avut impresia că vorbeşte cu o altă femeie? N-o fi fost David? Asta-i bună! Era vocea lui. Eu nu l-am confundat cu nimeni. Parcă eram învăluită aşa, într-o ceaţă, într-o amorţeală nefirească. Dar cu ce să încep? Să şterg praful, să cumpăr o sticlă cu băutură, să coc o prăjitură sau să-mi spăl părul? şi aşa cum eram îmbrăcată, destul de neglijent, m-am repezit la restaurantul cel mai apropiat de locuinţa mea, să cumpăr un vin bun. M-am trezit într-o încăpere plină de fum. Cu mulţi cheflii. M-am îndreptat spre bar.

-- Daţi-mi, vă rog, un ,,Cotnar"!

Chelneriţa mi-a întins sticla şi m-am întors iute acasă. Ce să fac eu acum? Mi-am spălat părul. şi mi-am înfăşurat capul cu un prosop roşu. şi, culmea! Soneria sună. Nu-mi venea să cred. Am privit ceasul. Mai erau vreo zece

minute până la ora fixată. Mă, a dracului sonerie, nu putea să mai aştepte? Cine-o fi? Oare-i chiar David? Să deschid uşa, să n-o deschid? Cine altul să fie? Din nou soneria zbârnâie prelung şi sigur. Nu-mi făcea nimeni vizite, dar există ghinion, există neşansă, există neprevăzut. Dacă în acest moment mă caută te miri cine şi nu-l mai pot scoate afară? Mă marcase divorţul cu fostul meu soţ. Atâţia ani ne judecaserăm, de atâţia ani trăiam în ameninţări şi presiuni din partea acelui ins... Dacă este el? Dar ce să caute? şi, tiptil, tiptil, m-am apropiat în vârful picioarelor de vizorul uşii.

-- Eu sunt, domnişoară, aud vocea lui David.

Am deschis. Abia atunci am realizat că eram îmbrăcată într-un capoţel (de altfel, unicul), subţire, strâmt, demodat, lălâu, pe care mi-l puneam, de obicei, când făceam curăţenie. Mi-am dat seama câtă dezordine este în hol şi în camera mea. Toate lucrurile atârnau. Bluze, rochii, agăţate de uşa şifonierului, ca într-un târg de vechituri, pe masă, cărţi, reviste, scrisori, vederi. Papucii, aruncaţi la întâmplare, pieptenele, azvârlit pe o măsuţă, rujul, pe o noptieră. O altă geantă se legăna, atârnată de clanţa uşii. M-am intimidat cumplit când David şi-a rotit privirea în jur. şi cât de mult îmi dorisem această vizită! Am roşit. Simţeam că trupul începe să-mi ardă, că palmele mi se umezesc, că pe frunte mi se îngrămădesc broboane mici şi dese de transpiraţie. M-am trezit că vorbesc despre ce nu gândisem până atunci. „Ştiţi, tocmai mă pregătesc pentru curăţenie generală, mâine îmi vin zugravii. Staţi aici, luaţi loc, ba nu, aşezaţi-vă aici". Dar pe orice loc spre care îl conduceam, se afla câte un mic obiect. Am început să strâng totul. Aveam braţele pline. Am deschis una din uşile dulapului şi am împins maldărul de haine mototolite, peste lenjerie. Am uitat că acolo era o faţă de masă care-mi trebuia exact în acel moment. Apoi m-am trezit cu o bucată de flanelă veche în mână, cu care, harşti!, am şters locul unde David s-a hotărât să se aşeze. El mă privea atent. Măcar de s-ar fi uitat pe geam, să pot aduna, fără ca să observe, toate lucrurile împrăştiate. Dar David se uita numai şi numai la mine. Aş fi voit să-l scot afară, până când aranjez camera. Îmi venea să-mi dau palme. Vedeam cum, numai din cauza mea, ratam totul. Nu era permisă o asemenea dezordine! Dar eu n-o remarcasem până atunci. Eram încă în atmosfera apăsătoare a Tribunalului, din care abia mă smulsesem.

-- Nu stau mult, domnişoară, liniştiţi-vă, mi-a zis.

M-am zăpăcit şi mai tare. Era limpede: David mă şi abandonase.

-- Eşti atât de drăguţă să-ţi scoţi prosopul de pe cap?

Am roşit. A câta oară?

-- Da, da, am bâiguit eu. Am uitat prosopul...

Şi l-am smuls. Părul mi-a căzut în toate părţile. şuviţe lungi, încâlcite, din care picurau încă stropi de apă, mi-au acoperit faţa. M-am scuzat şi am mers în baie. În oglinda mea, ceţoasă şi crăpată, am zărit o fâşie lată, roşie, imprimată pe frunte, din cauza prosopului.

-- Ce vreţi să beţi?

M-am speriat cum îmi suna glasul între pereţii strâmţi, sărăcăcioşi, ai băii. Ce întrebare! Parcă aş fi avut zeci de băuturi. Am adăugat, repede:

-- Am un „Cotnar" minunat.

Am adus două pahare. În mâini. Nu aveam tavă. Faţa de masă n-o mai puteam scoate din dulap. Eram tot mai stingherită. Nu mai servisem de atâta vreme pe cineva. M-am dus în bucătărie, să caut totuşi o farfurie pe care să aşez paharele. Tot căutând prin dulap ceva mai ca lumea, am răsturnat un pahar şi o pâine. Altă dandana! Zgomotul cioburilor pe mozaicul din bucătărie! şi-mi era de-a dreptul ruşine să mai apar în cameră. Doamne, Dumnezeule. Ce-i cu mine? Sigur, David îmi urmărea mişcările după hârşâitul cioburilor de sticlă, strânse şi aruncate în găleata de gunoi. Nu mă mai suportam. Când să torn vinul în pahare, am văzut un buchet cu flori pe masă. Până atunci nu zărisem florile. M-am bucurat mult. În secunda următoare faţa mi s-a posomorât. Nu aveam vază. În locuinţa mea se păstrau doar urmele unei căsnicii destrămate. Fostul meu soţ luase orice dorise. Şi dorise aproape totul.

-- Nu-ţi plac florile?

-- Ba da.

-- Nu se vede.

I-am mulţumit glacial. Îmi venea să plâng. Am pus florile într-un borcan cu etichetă de pastă de tomate. David a desfăcut sticla cu un tirbuşon, scos din geanta lui, un tirbuşon ataşat la un briceag de excursie. Bine că nu mi-a cerut şi acest obiect. Câte nimicuri îi trebuie omului pentru o viaţă nenorocită!

-- Când am să mai vin, am să-ţi aduc o vază, Ana.

Replica lui m-a înviorat. Aşadar, avea de gând să revină. Dar o tristeţe apăsătoare nu-mi dădea pace.

Florile aproape că se ofiliseră, se lăsaseră peste buza borcanului. David vorbea. Eu stăteam ţeapănă pe scaun. Nu ştiam ce să fac cu mâinile. Voiam să fiu cât de cât lejeră, firească, dar nu reuşeam. Aprobam tot ceea ce spunea. Ca un automat. Dădeam din cap în semn de încuviinţare sau silabiseam câte un da. Uneori, înclina capul, la sfârşitul frazei. Să nu se simtă singur în conversaţie. Era paradoxal: atât de tare dorisem, în fond, o asemenea vizită, încât nici n-o crezusem posibilă şi, deci, nici n-o aşteptasem. Iar acum ce se alesese din această întâlnire?! Într-o clipă, mi-a venit să izbucnesc în râs, să râd de propria-mi stare, nefirească, înţepenită. Dar n-am făcut-o. Ce bine ar fi fost s-o fi făcut! Dar n-am avut curaj.

Ceva m-a inhibat mereu. Pe neaşteptate, mi-a revenit în minte imaginea Tribunalului. Şi-a persistat. Cu săli şi coridoare întunecoase, cu ore pentru audienţe, cu judecători scorţoşi. Mi-am înfrânt orice dorinţă de comunicare. Eram tot mai abătută, tot mai acră, tot mai indispusă şi tot mai agitată. M-am gândit la acea întâlnire, din întâmplare, de la concert, când David m-a trimis la troleibuz, ca să scape de mine. Îmi aminteam cu amărăciune totul. Îl aprobam maşinal fără să-l mai ascult.

După treizeci şi cinci de minute el plecă. Credeam că nu se mai termină vizita. Înţepenisem din pricina poziţiei rigide, în care stătusem. Rămasă singură, am aprins toate becurile, peste tot, şi în cameră, şi în debara, şi în holuri.

Am deschis şi ferestrele. Eram fericită. Da. Să fie lumină, să vadă toţi vecinii că la mine se petrecuse ceva, căci pentru mine vizita lui David era un eveniment.

Aş fi vrut ca toată lumea să ştie şi să participe la euforia mea nebunatică, să mă întrebe ce-i cu mine, iar eu să le răspund: ,,A venit David în vizită", adică doctorul David, căci pentru străini era doctorul David I. ,,Dac-ar fi, acum, aici David! răsărea o voce surdă a mea. Oare ce-a simţit el? A intuit bucuria din sufletul meu? Poate că da, poate că nu"...

Am pornit-o pe străzi. Bucuria din fiinţa mea se revărsa. şi parcă izvora de pe iarbă, de pe crengi, de pe chipul oamenilor, de pe... de peste tot. ,,Acum să-mi apară în faţă David! Doamne, ar fi o minune! Poate mi-aş descleşta şi eu gura cu vreo vorbă mai ca lumea. Ce bine-ar fi! Dar de ce să mă gândesc, atâta, la trecut? Acum sunt fericită". şi mergeam. Mergeam. şi cred că râdeam. Sigur, râdeam. Şi nimeni nu mă întreba nimic. Atunci mi-am dat seama cât sunt de singură. Nu aveam nici o prietenă. Asemenea momente de acută singurătate mai trăisem, ani în şir. Clipe în care îţi conştientizezi solitudinea, nu doar o simţi, o trăieşti, ci o şi înţelegi. Toată perioada căsniciei ratate fusese presărată cu astfel de clipe. De ziua mea de naştere (fostul soţ nu reţinuse niciodată data) îmi cumpăram mult busuioc şi-mi ziceam: ,,La mulţi ani! şi tot eu îmi răspundeam: ,,La mulţi ani, Ana, şi tot ce-ţi doreşti!" şi iată, pentru prima oară în viaţa mea, am simţit acum că-mi doream ceva. După atâţia ani această aşteptare avea un obiect. şi obiectul ei se lega, încă difuz, ca o boare îndepărtată şi fascinantă, de persoana lui David. Aş putea zice că elanul, că forţa zăgăzuită atâta vreme în sufletul meu aveau acum un ţel şi o direcţie. Între mine şi David se clădea, deci, un drum. Un drum mai mult intuitiv. Căci nu speram la nimic real, cu alte cuvinte. David devenise pentru mine o stea, un simbol. Aproape că nici nu aşteptam o comunicare directă cu el. Căci îmi era de ajuns ca el să existe în universul meu afectiv, unde eu îi vorbeam, imaginar, ori de câte ori voiam. Astfel, îmi formam clipe de visare unice. Stranii.

Gândul că David mă va căuta iar îmi venea seară de
seară, când -- ciudat -- nu mai aveam nici o nădejde că telefonul
ar putea să sune. Acelaşi gând, aceeaşi aşteptare, zi
după zi: luni, marţi, miercuri... În timpul nopţii, mă trezeam,
cu o ciudată fericire în suflet şi, câteva clipe, mă
întrebam ce-o fi cu mine. Şi-mi aduceam aminte. şi-l aşteptam pe
David. Şi-l vedeam pe David. Mi-l imaginam pe David. David treptat, treptat
începea să devină o formă a realităţii. Dar ziua îmi
trecea tristă, greoaie. Seara, îmi imaginam că poate este de
gardă la spital. Îl purtam în gândul meu peste tot: la un bolnav,
acasă, la o întâlnire cu un prieten. Căutam în ziare să
văd ce filme sau spectacole sunt, ca să-i găsesc o scuză.

Joi, aproape că m-am trezit cântând. Da! Azi mă va
căuta. Sigur. Este a patra zi. Nu poate, nu rezistă el să nu mă
vadă atâtea zile la rând, îmi ziceam. Şi am început
încă din zori să trebăluiesc prin încăpere. Strălucea
de curăţenie totul. Vorbeam cu fiecare obiect în parte, să
stea la locul lui, că azi avem o vizită importantă. şi din nou
calvarul serii. Gânduri triste, reproşuri, pe care mi le făceam.
Întrebări. Dar dacă tocmai joia el este la spital? Într-un
târziu am adormit. Vineri dimineaţa eram fericită. Era ziua mea cu
noroc. Încă din copilărie, această zi îmi aducea bucurii.
Dar nu s-a întâmplat nimic. Seara a venit, ca de obicei, tristă,
posacă. Ei, poate are şi David o prietenă, o iubită, l-am scuzat.
Urmase sâmbăta. Nu mai aveam nici un dubiu că atunci mă va
căuta. Şi m-am apucat să gătesc mâncăruri fine, de efect.
Pe toate le puneam în frigider. Îmi era rău de foame, dar îmi
rezervam plăcerea de a lua masa în compania lui. şi l-am aşteptat.
Când n-am mai avut nici o speranţă că ar putea veni, m-am
gândit că, în fond, sâmbăta nu e zi de vizite, că şi le
rezervă pentru duminică. Or, a doua zi era ziua cea mare, duminica mea
şi-a lui David! Nici măcar la şase dimineaţa n-am mers să
cumpăr lapte. Dacă sună? Stăteam lângă telefon, să ridic
repede receptorul, să nu aştepte David. şi veniseră orele şapte,
opt, nouă... Ei, nu se fac vizite aşa de dimineaţă. Trebuie să
am răbdare. Apoi ceasul preciza ora zece, ora unsprezece... două...
trei... după-amiază. Da, acum începeau adevăratele emoţii.
Mă învârteam prin cameră. Mă uitam dacă fiecare obiect este
la locul lui. Căutam să descopăr ce să mai arajez. şi tot
aşa mă agitam, umblam de colo până colo, mai răsfoiam o
revistă, mai deschideam televizorul... Da, pe la ora aceasta m-a sunat
şi duminica trecută. M-am aşezat pe covor, lângă telefon.
şi am stat şi am stat... Poate că telefonul este defect. Poate că
nu are ton. Am format un număr. Al Maiei, colega mea. şi Maia avea chef
de vorbă. Am repezit-o, i-am spus să închidă că eu aştept
un telefon important, că mi-am verificat doar aparatul, că nu am nimic
să-i spun şi nu pot să ţin telefonul ocupat, să nu-l enervez
pe cel ce urmează să mă sune. Maia a râs şi m-a invitat la
ştrand. ,,Habar, n-ai tu, i-am răspuns, nu, nu pot să-ţi explic,
lasă-mă!" şi i-am trântit receptorul. Telefonul sună.

Îmbujorări, bătăi de inimă.

-- Alo?

-- Casa Petrică?

-- Greşeală...

Am închis. Simţeam că parcă eram biciuită de ploaie, de grindină, de vânt. Toate îmbujorările mele deveniseră frisoane reci, ca şi gândurile, ca şi gesturile, ca şi privirile mele. Firava speranţă era înlocuită cu amăgiri.

Până spre seară, am fost fărâmiţată în sute de particule. Toate reci. Şi m-am trezit că dogoresc. Aveam febră. Abia atunci mi-am dat seama ce fericită eram duminica trecută, la ora când abia aşteptam să plece David. Cât de inconştientă am fost atunci! N-am ştiut să mă bucur. Ce enervantă stângăcie! Ce eclipsă de spirit! Ce haine ponosite aveam pe mine! Cum am apărut în faţa lui, cu acel prosop rău pe cap! Câtă dezordine era în casă! Câtă fericire îmi năpădise sufletul, dar înfrânată! De ce naiba am fost aşa? şi am izbucnit într-un râs scurt, nervos. Apoi iarăşi m-a copleşit tristeţea, descurajarea. M-am uitat în oglindă. Eram pământie. Dacă ar mai veni măcar o dată, gândeam. Îmi cumpărasem o rochie nouă. Dar mi-am dat seama abia acum, că era cenuşie. Mâine, îmi voi cumpăra una în culori vesele, poate roşie, dar şi pantofi asortaţi. Deşi nu suport culoarea roşie. Sau tocmai de aceea am să mi-o cumpăr.

Mi-a trecut prin cap să-l sun eu. Dar nu mă puteam horărî\ . N-ar fi oare o gafă să-l sun? Dar atâtea gafe am făcut eu la viaţa mea, încât nu are rost să mă gândesc atât, în fond, acum am să mai greşesc şi gata, măcar o gafă, numai una, şi numai acum. Şi sun. Şi sun. Sună telefonul, sună. În gol. Îl închid. Mai formez o dată. Aveam curaj. şi aşa, tot nu răspunde. Şi-l las să sune. Şi iarăşi închid. şi iarăşi formez numărul. Râdeam. Apoi am plâns. Atât de mult uram lacrimile femeilor! Şi le simţeam şi eu acum scurgându-se. Atât.

Au trecut câteva săptămâni, fără nici o veste de la David. Şi, tot gândind la el, în aşteptări şi încordări permanente, am plecat într-o duminică la un film, crezând că sigur am să-l găsesc acolo. Dar cât a durat până să mă îmbrac! Cercetam fiecare rochie şi nici una nu-mi plăcea. Una era demodată, alta prea strâmtă, alta prea lungă. În fine, am ales-o pe cea mai înflorată. şi ca să compensez, căci n-o găseam bine croită, am apelat la ornamente. Mi-am pus trei şiraguri de mărgele, în culori diferite, cercei şi trei brăţări. Nimic asortat. Mi-am dat cu fond de ten, mi-am roşit pometii obrajilor cu roşu, intens, mi-am vopsit buzele. Timpul trecea nepermis de repede. Zbura. Am ieşit în stradă. De la primele priviri ale trecătorilor, am avut o teamă de ridicol, dar a trecut repede şi asta. Cred că arătam ca o grădină de iulie. Îmi ziceam că tocmai aşa am să-i plac lui David. Prea am fost

ştearsă la întâlnirea de data trecută! Mi se părea că
într-adevăr sunt aşteptată de el. şi mă grăbeam de mama
focului, să nu întârzii. Am ajuns la cinematograf. Mi-am scos bilet
şi am început să mă plimb, prin holul cinematografului. Era
ticsit de lume. Abia mă strecuram prin mulţime. Mi se agăţau
mărgelele de te miri cine. Trăsneam a parfum. Când mi-am dat seama
că David nu e, am plecat prin oraş, prin locurile unde credeam că
l-aş putea întâlni. Dar David nu era nicăieri. Mergeam tot
mai tristă. După două ore de căutare, am revenit acasă.
Nu era chip să-l găsesc. Şi eu care mă gătisem ore, nu minute?!
Pentru ca el să mă vadă aşa, frumoasă. M-am apropiat de
oglindă. şi am avut un şoc. Mi-am dat seama că îmbătrânesc.
Ornamentele, cosmeticile îmi răpiseră chipul, mi-l micşoraseră.
Rămăseseră doar ridurile, şi mai evidente acum. Îmi era
ascunsă de vopsele, precum lumina soarelui de umbra unui copac. Era ca o
pată mică de lumină printre umbre. Da! Am văzut cândva o
umbră de copac proiectată pe iarbă şi străpunsă de zeci de
luminiţe mici şi-mi imaginam că aşa arată şi chipul meu
mascat cu farduri. Asta mă deprima şi-mi urâţea şi mai tare
chipul. Unde era făptura mea? Unde era firescul meu, unde era simplitatea
mea? Cine mi le luase? Cosmeticalele sau anii? Ucisesem eu ce aveam mai bun?
Eu cu mâna mea? Mi-am rupt zorzoanele. Le-am aruncat grămadă în
pat. Mi-am spălat faţa. Bine că nu m-am întâlnit cu David!
Am fost năpădită de-o întristare cumplită, de o disperare
ce nu avea să dispară curând.

Zilele următoare mi-au şters din minte, oarecum, această
imagine penibilă a persoanei mele împopoţonate. şi, iată,
Maia îmi propune să plecăm pe litoral, cu o tabără de
pionieri. Am acceptat. Mai aveam vreo zece zile până la plecare,
când din nou făptura lui David mi-a revenit în gând.
Voiam să-l sun, să-i urez concediu plăcut, ca în treacăt,
dar amical, cu demnitate, fără nici o intenţie de a-l lăsa
să creadă că doresc să-l văd. şi am format numărul lui
de telefon. Parcă şi numărul se forma calm şi detaşat.
Mi-a răspuns o voce de femeie. M-am prezentat:

-- Sunt Ana D. Aş vrea să vorbesc cu David.

-- Sunt mama doctorului David.

Se aşternu o scurtă tăcere, tensionată. Pauza
stupefacţiei iritate. Aud:

-- Adică, cu domnul conferenţiar David, vreţi să spuneţi.

-- Mă rog...

Bine că prin aparat nu mi se vedea faţa. Eram transfigurată
de emoţie.

-- David nu este acasă, reveniţi la ora... a continuat vocea, de
astă dată dură, iritată.

Şi după câteva săptămâni ezitante David îmi zice:
,,Ne vom căsători şi vei locui la mine împreună cu
părinţii mei".

Aşadar, iată-mă în casa lui.

Din prima clipă, mama-soacră m-a primit cu răceală. şi reproşurile au început. Ca să n-o mai aud mă încuiam în baie. Numai acolo era refugiul meu. şi nici acolo nu eram în siguranţă. O auzeam cum umblă de colo-colo, bodogănind:

-- Ce-o fi făcând cucoana atâta timp acolo? Că rufele numai le mozoleşte. Nu-i place să spele cucoanei. Norocul ei cu maşinile astea. Cuvintele ei mă ameţeau. M-am privit în oglindă. Mi-am văzut ochii înceţoşaţi, rătăciţi. În ei pluteau durerea şi neputinţa. Dincolo, mama-soacră îşi continua tirada: şi bătrânul ăsta care zace, zace... Măcar de nu s-ar mai scula. Alexandre! Ieşi de-acolo, că mi s-au terminat merele. Du-te la piaţă! Alaltăieri, ţi-au mai rămas câţiva lei de la cumpărături. Îi ascunzi, hai? Nu-i vorbă că şi vânzătoarele astea, când văd câte-un boşorog, ciupesc de-şi scot cafelele. Norocul meu că ştiu să chibzuiesc fiecare leu. Alexandre! Nimeni nu-mi mai răspunde în casa asta?

Îi aud paşii îndreptându-se spre dormitor.

-- Ce faci atâta zarvă, mă, femeie?

-- Ascultă, Alexandre, aveam eu maşină de spălat? Avea bună-mea maşină de spălat? Numai spălatul cu mâna şi cu săpun prelungeşte viaţa ţesăturilor. S-a ales praful de lenjeria lui David. Toată s-a destrămat pe la margini şi s-a subţiat.

-- şi ce-i cu asta?

-- Păi, se închise nora noastră-n baie şi nu ştiu de ce zăboveşte acolo.

-- Tot rea ai rămas, femeie, mormăi bătrânul, Oricât ar căuta cineva, tot n-ar găsi o scorpie mai rea ca tine.

N-am mai fost în stare să asist la cearta lor dureroasă, exasperantă. Am ieşit din baie, trântind uşa. Am intrat în bucătărie încercând să-mi reiau treburile. Dar gândul meu era aiurea şi mâinile îmi tremurau. Tortul nu-mi reuşise. Încercam să frământ o prăjitură cu mere. Când, iarăşi, îi aud vocea:

-- De câte mere ai nevoie? Vreau să te ajut.

-- N-am nevoie de ajutor.

-- Ba da! Spune odată, de câte mere ai nevoie?

-- De două kilograme. Lui David îi place prăjitura cu mere multe.

-- Nu mai spune! De când îl cunoşti tu pe fiu-meu de-i ştii aşa de bine gusturile? Nu cumva aţi trăit voi şi înainte de căsătorie? Nu, e exclus! David mi-ar fi spus. El nu-mi ascunde niciodată nimic. Păi, până de curând, a venit la el profesoara de desen.

Îmi simţeam braţele fără putere, mişcările îmi erau nesigure, executam mecanic totul. De s-ar termina mai repede calvarul, de-ar veni mai repede David!

-- Trebuie să faci şi curăţenie, mă sâcâi din nou bătrâna. La aşa ceva, nu te pot ajuta. Sunt bolnavă. Eu am muncit destul la viaţa mea ca să fie casa lună, să strălucească totul. Mai ales de Anul Nou.

-- Lustruieşte-i, Ana, sufletul! Curăţă-i-l de zgură. Acolo e nevoie de curăţenie, nu în casă. A muncit foarte mult până acum! A întreţinut copiii prin şcoli, cu salariul ei!... Îl aud pe socru-meu din cameră.

-- Iar începe tontu! Să nu-l asculţi. E redus rău! Cred că te-ai convins şi tu (şi către el): Vezi pastilele astea? ţi le torn în mâncare, hodorogule! Câtă otravă mi-ai pus tu în suflet, merită să torn şi eu câteva pastile în ceaiul tău. Îţi înţepenesc eu maxilarele, n-ai grijă!

Şi mama-soacră îmi netezeşte părul cu mâna. E primul ei gest de tandreţe. Are aceeaşi voce blândă pe care i-o descoperisem odată, la început, când mi-a spus că-i bolnavă, voce care atunci m-a derutat. Dar continuă cu răutăţile:

-- Până să vii tu aici, nu l-am lăsat pe leşinatul ăsta să pună piciorul în camera lui David. Ce să caute un tont acolo?!

-- Ei, uite, că are ce să caute, zise bătrânul şi râzând se sculă din pat. Intră în camera de lucru a lui David şi tropăi ca-ntr-o horă în mijlocul încăperii.

-- Potoleşte-te! Luate-ar dracu, de hodorog, că numai în ciudă mi-ai făcut toată viaţa! Nu mă mai scap de tine, să nu te mai văd şi să trăiesc şi eu fericită. Fără să-ţi văd faţa scofâlcită de unchiaş. Mă duc în odaia mea. Ana, adu-mi haine de schimb. Transpir...

Bătrânul s-a apropiat de mine şi, punându-mi mâna pe umăr, mi-a şoptit:

-- Stai aici, Ana. N-ai tu haine pentru tot răul din ea pe care-l dă afară. Răul transpiră, nu ea. Ana, vreau să-ţi spun ceva. Cred că n-o mai duc mult. Dar am trăit destul. E bine să te previn. Lângă femeia asta, vei suferi mereu. şi tu, şi David. Cât timp va trăi Victoria, nu veţi avea o zi bună. Eu am suportat infernul pentru copii. Tu nu ai pentru ce, Ana. Scoate-l de aici şi pe David, dacă ţii la el, şi se pare că ţii. Poate vorbesc cu păcat, dar nu aveam linişte să plec „dincolo", dacă nu-ţi spuneam toate astea. Sunt prea bătrân şi vreau doar puţină linişte. Atât. Linişte. E mult, e puţin!? Dumnezeu să vă ajute.

O paloare cadaverică i-a acoperit chipul. Ochii i \hboxŞs-auş adumbrit. Păreau că se sting. M-am gândit că, poate, în\hboxŞtr-aşdevăr presentimentul sfârşitului l-a determinat să-mi vorbească aşa cum mi-a vorbit.

-- Hai în pat, tată, l-am îndemnat. Hai, să stai întins. Ai obosit...

-- Da, voi sta. Voi sta ca într-un pat. Nu mai pot vorbi. Dar ţi-am spus ce era de spus.

Şi bătrânul rămase câteva clipe nemişcat. Ca un tablou.

-- Unde-i Victoria? Victoria! Victoria! Vino, Victoria! strigă el, deodată, cu ochii dilataţi de spaimă.

-- Tată, sunt eu cu tine...

A deschis ochii. L-am cuprins cu braţul şi l-am dus aproape pe sus până în pat. Am rămas lângă el. Ce puteam face? Cuvintele lui îmi stăruiau acut în minte, se roteau, obsedante, chinuitoare. Dar el era acum absent, pierdut în adâncimea fiinţei sale epuizate, aproape agonice.

Se însera. Deschid fereastra să intre aer rece. O maşină, oprită brusc, proiectează lumina farurilor în geamul camerei. Mă uit afară. O zăresc pe Persida. Încuie maşina. E o femeie slabă, înaltă şi blondă. Părul tuns băieţeşte. Poartă pălării şi mănuşi elegante, cizme negre şi ochelari cu sticlă fumurie. Se apropie. Nu aud nici o cheie răsucită-n broască, nici o uşă care se deschide.

-- Ştii ce? Unu şi cu unu fac doi. Ce-i al meu, al meu să fie! aud prin geamul întredeschis vocea Persidei, sora lui David.

Florin, soţul ei, bolborosi câteva cuvinte din care nu

înţelesei nimic. Stăteau amândoi pe aleea din lespezi de piatră ce înconjura clădirea. Dar până să mă apropii de fereastră, ei dispărură. După câteva minute îi văd lângă maşină, cu bagaje. De unde le-or fi luat? De unde se ivise Florin? În beznă, zgomotul unei uşi trântite.

Oricum, trebuia să aştept întoarcerea lui David. Încă două zile. Încă o zi, încă atâtea ore, încă...
În casa apăsătoare, plină de taine, dintr-o dată atât de străină mie. În fine, şi ultimele minute de aşteptare s-au scurs...

Şi David sosi.

-- Unde-i soţia mea? i-am auzit vocea din hol. Ana!

M-am dus către el.

-- Se cunoaşte că n-am fost acasă. Eşti slăbită, Ana. Ţi-am adus un dar. Dar nu ţi-l dau acum. La noapte desfacem pachetele. N-ai împodobit un brad? Cum aşa? Doar e Anul Nou. Pentru fiecare am câte o surpriză. Ce-i cu voi? Nici masa n-aţi aranjat-o? Mi-ai făcut prăjituri? Hai, arată-mi-le!

M-am întristat. Pe de o parte, că nu-i cumpărasem nici un cadou, iar pe de alta, pentru că toată mâncarea mea era prost gătită. Cum să scot prăjiturile tari ca pământul? Tortul aproape că nu se ţinea pe farfurie. Unde să pun eu o lumânare?

-- David, vreau să discut ceva cu tine...

-- Da? Dar să nu fie probleme de spital. Dacă se poate amâna discuţia, te rog s-o faci. Nu vreau să-mi stric bucuria din noaptea aceasta. O fi murit vreun prieten?

-- Nu.

-- Atunci?! Părinţii mei sunt aici, tu eşti aici, prieteni morţi nu am, aşa că, hai să bem o şampanie, Ana.

Şi David mă sărută. Iradia veselie, era tonic, lumina întreaga casă. şi, mai ales, îmi lumina sufletul. Apare îi soacră-mea. David iarăşi mă sărută.

-- Am nevastă frumoasă, mamă!

-- E soţia ta, trebuie s-o iubeşti, zice ea.

-- Fără iubire, mamă, nu se poate trăi pe pământ.

M-am hotărât să mai amân cu o noapte destăinuirea mea. Numai cu una. Ce câştig că-l tulbur, tocmai în seara asta? Am aranjat masa. Mi-am propus să fiu calmă. şampania m-a euforizat. Eram chiar bine dispusă. Voiam ca David să rămână cu imaginea mea râzândă. Am fredonat ceva. Devenisem o prefăcută? Nu, aşa mă simţeam atunci. Nu puteam să nu întrerup ceva din exuberanţa lui David. Numai bătrânul, care-şi mai revenise cât de cât, mă privea contrariat. Râdeam, povesteam fleacuri amuzante. Ba, am şi dansat. David cânta la chitară. Făceam glume pe seama prăjiturilor mele. Toate erau tari ca piatra. David mă ironiza uşor: „Bucătărie nouă, Ana mea, va trebui să te înveţe mama". Râdeam. Pentru câteva clipe, mi s-a părut că sunt vinovată. Tristeţea, totuşi, pusese stăpânire pe mine, ceva apăsător mă domina. Mă străduiam să par veselă. Soacră-mea scuipa din când în când pe o farfurie, din mâncarea mea. Nu zicea nimic. Dar David o privea. şi, treptat, eram tot mai stingheră. Toţi am devenit, după o vreme, stingheri. Doar David mai păstra o brumă de bucurie.

-- Ana, cum va zice mama aşa să găteşti, mi-a spus. Te rog s-o asculţi întocmai. O să te înveţe, şi, fireşte, ai să te deprinzi. Nu fi necăjită...

Am părăsit încăperea. David a venit după mine.

-- Nu te supăra, Ana, vreau să-ţi spun doar că mama e o femeie pedantă şi cu gust în multe privinţe. E drept că nu s-a prea înţeles cu tata şi nici cu fosta mea soţie, dar te rog s-o asculţi.

Dintr-o dată, sângele mi s-a urcat în cap. Abia m-am putut abţine să nu izbucnesc.

-- Ce-am făcut, David? am rostit, cu glasul sugrumat.

-- Nimic. Dar uite şi tu cum scuipă bătrâna mâncarea. şi are bunul-simţ de a nu scoate o vorbă. Înghite şi tace. Tu ştii cum vă priviţi? Ca doi duşmani. Spulberaţi orice gând bun din om. Din prima zi ai sfidat-o. Zilnic îmi povesteşte despre comportarea ta faţă de ea. Eu te iubesc, Ana, dar înţelege-o şi tu pe bătrână. În fiecare zi o găsesc plângând. Te acuză c-o repezi, că eşti încăpăţânată, că n-o asculţi deloc, atunci când ea vrea să te ajute, să te înveţe... Acuma, recunoaşte şi tu că toate alea nu se pot mânca. şi când? Tocmai în seara asta, mama doreşte să-ţi împărtăşească din ce ştie. Atâta tot. N-o cred eu nici pe ea în întregime. ştiu cum devin mamele când fiii lor se căsătoresc. Sunt geloase, egoiste, nu-mi aplec urechea atât de uşor la toate lăcrimările ei, dar te rog, să n-o mai găsesc plângând.

şi acum are ochii în lacrimi. Nu-ţi permit s-o mai dai afară din bucătărie.

-- Da? Te rog să încetezi! Mă auzi? Taci, te rog! Taci!

-- Ana!

-- David, gata, încetează!

-- Te rog, Ana. Am necazurile mele, cu spitalul, cu pacienţii. Acasă vreau linişte. Nu de asta m-am căsătorit, să am nervi în plus. şi bătrâna o să-şi ţină gura. I-am spus şi ei câteva, dar şi tu să te schimbi.

Am încremenit. Da. Nici o silabă nu mai puteam să rostesc, necum un cuvânt. Bătrânul avea dreptate. M-am smuls de lângă David, am străbătut în goană sufrageria. Am ieşit în stradă plângând în hohote. Voiam să mă liniştesc puţin, după care aveam de gând să-i dezvălui lui David totul. Strada era pustie, rece şi întunecoasă. Într-adevăr, bătrâna îşi juca bine rolul. Aşa cum l-a jucat şi cu soţul ei. Zilnic ea strecura neadevăruri despre el. Da. Îi voi spune adevărul lui David. Dar, totodată, vai mie, aş fi vrut să nu mai exist. În ce hăţiş intrasem! Lângă un pom mi s-a părut că disting o siluetă. Nu m-am speriat însă. Chiar dacă aş fi murit atunci, nu mi-ar fi părut rău. Simţeam că fără David n-am să pot trăi. M-am apropiat de acel pom. Era doar un joc de lumini. Vântul se juca şi proiecta lumina felinarului în diverse locuri. Lumina dansa după cum se mişca felinarul. Exact ca-n viaţă. Acum eram la dispoziţia vântului, aşa cum în casă eram la dispoziţia bătrânei. Aici, depindeam de vânt, acolo, de ea. De unde să încep să-i povestesc eu lui David? Nu voiam să par femeia care se vaită de toate nimicurile existenţei. şi totuşi, trebuia să încep cu aceste nimicuri. Oare n-am luat eu prea în serios totul? Nu! Dimpotrivă. Nu trebuia să-i ascund nimic, fiindcă era vorba de fericirea noastră.

Am revenit. David stătea întins pe pat, în dormitor. Era palid. O dureroasă nedumerire i se întipărise pe chip.

-- Vino lângă mine, iubita mea. Dacă te-am supărat cu ceva, te rog să mă ierţi.

Îmi luă mâna şi mi-o sărută, păstrând-o între palmele sale.

-- Nu mai vreau să văd suferinţă în jur, Ana. Mă înţelegi? La spital durere, acasă durere.

-- Ce durere e acasă, David?

-- Mă impresionează lacrimile bătrânei. E suferindă. Altfel, nu ţi-aş fi destăinuit nimic. Îi văd ochii mereu umezi de lacrimi, şi nu pot îndura această privelişte.

-- Ce boli are mama ta, David?

-- Toate bolile din lume cred că le-a avut femeia asta.

-- Vreau să ştiu exact, eşti medic.

-- Ana, tu eşi femeie şi înţelegi mai bine o altă femeie. Îi e jenă să mi se destăinuie. Oricum, hepatită, ulcer, pietre la fiere şi răceli de tot felul au bântuit-o.

-- De ce n-o duci la un specialist?

-- A, nu. Nu vrea să meargă.

-- Da? Da! Da! Da!

De ce nu puteam să-i spun că e un caraghios, un credul, un naiv? Cum poate accepta un medic atâta prefăcătorie? Prefăcătoria bătrânei devenise o boală. Îi găseam o oarecare scuză şi dădeam totul pe seama iubirii oarbe faţă de mama lui, iubire care i-a măcinat existenţa. Am deschis televizorul. Era un film. Nu mă interesa nimic. Aşteptam parcă să se deruleze pe ecran viaţa socrului meu şi viaţa lui David. şi viaţa bătrânei... Cât am rămas aşa? Câteva minute? O oră? Nu ştiu. În întreaga casă se simţea tensiunea de dinaintea unei iminente confruntări. Am fost sigură că a sosit clipa, văzându-l pe David că se ridică şi merge în sufragerie. Am pornit după el. Bătrâna plângea. Rămăsese în aceeaşi poziţie.

-- Mamă, de ce plângi, cine te-a supărat? o întrebă David.

-- Soru-ta. şi tu de ce ai stat atâta la Bucureşti? Unde ai mai fost? Soru-ta şi femeia asta mă necăjesc. Orice i-ar zice omul, ea tace. O dai pe uşă afară şi ea intră pe fereastră.

-- Mamă!

-- Nu ţipa la mama care te-a purtat în pântec. Nu ţipa, auzi? Eu n-o mai suport pe asta. (Arată cu mâna spre mine). şi nu mai suport nici o femeie străină în casă. E casa mea. Nu de asta m-ai adus aici, să-şi bată joc de mine o străină. O văd cum clocoteşte. De câteva zile tot dă târcoale cu privirea pe la geamantane, pe la lucruri...

-- Mamă, ţi-ai pierdut minţile? Cu cine vorbeşti tu acum?

-- Cu tine vorbesc, şi despre femeia asta vorbesc. Nu-mi mai trebuie! Atâta îţi spun. Tu eşti chirurg. La nevoie, îmi trimiţi o asistentă care să mă îngrijească, că doar de asta le plăteşte statul. şi munceşti ca un rob acolo. Unde ar mai găsi ei un medic aşa ca tine? Eu ştiu că tu numai la îngrijirea mea te-ai gândit atunci când te-ai căsătorit. Dar e de ajuns cât a stat femeia asta aici. Orice greşeală se poate repara. De ce să-ţi mănânce banii o străină? Noi toţi gândim la fel. şi soru-ta a zis s-o laşi. şi unchiul Doru. Nu? Nu ţi-a spus şi ţie Doru, că mie mi-a scris o scrisoare. şi tatăl tău a zis s-o laşi, şi colegii tăi. şi de la noi din orăşel am primit scrisori, de la cunoscuţi şi toţi mă întreabă cum de iei tu de soţie o femeie ca asta, eu nu-ţi mai spun cum, că doar ai şi tu ochi.

-- Mamă, încetează. O iubesc pe Ana.

-- O iubeşti! ţi se pare, aşa crezi tu...

-- Ana, spune-mi ce i-ai făcut mamei, de-i atât de pornită împotriva ta?

David albise la faţă.

-- Nimic. Nimic. Absolut nimic.

-- Ana, vorbeşte. Explică-te. Aici, în faţa noastră. Aici şi acum vreau să aflu adevărul.

Mă cuprinsese spaima. Nu aveam putere să vorbesc. Dar trebuia, trebuia. Căci adevărul era de partea mea.

-- David, te rog să mă ierţi, dar mama ta e o sadică. Mama ta e o făţarnică. Am ascuns până acum adevărul de dragul liniştii. Mama ta l-a chinuit şi pe taică-tău, o viaţă, iar tu nu l-ai înţeles. Suferinţa lui e cruntă. Te-a chinuit şi pe tine, chipurile, dorindu-ţi binele. Ai stat ca un pustnic ani de zile. De ce? Îţi spun eu, fiindcă ea nu suportă, cum bine a zis, nici o altă femeie în casă. Acum sunt eu cea chinuită. Victima. Dar mie vrea să-mi redea libertatea, căci eu nu sunt din ,,sângele ei". Iată, aşa stau lucrurile. E mai bine să ştii, chiar dacă e dureros, chiar dacă e îngrozitor.

Nici să plâng nu puteam. Ochii îmi erau uscaţi, reci, ca şi sufletul.

-- Ana, vrei să te detest şi pe tine, cum am detestat-o şi pe

prima mea soţie? a articulat el, cu un glas necunoscut mie până atunci.

-- Nu-i nevoie, eu plec înainte de a se isca în tine acest sentiment. Plec chiar în noaptea asta. Dacă vrei, mă urmezi... dacă nu, nu.

-- Ce noapte, Dumnezeule! Ce mi-e dat să aud? Ce-i cu voi? Ce-i cu mine? Ce rău v-am făcut la toţi?

-- N-ai făcut nimic rău, David. Dar ai slujit răul. şi nu e drept. Tu, care nu suporţi durerea, n-ai descoperit durerea tatălui tău? Cum de n-ai observat-o? şi, apoi, cum de n-ai văzut că eu însămi sufăr?

-- Ce s-a petrecut aici? Ce e cu voi? Ce căutaţi voi toţi în viaţa mea? De ce mă loviţi cu toţii?

-- Care toţi? Unul singur te-a lovit, David, şi din păcate acela este chiar mama ta. Dar, fii liniştit, eu voi părăsi pentru totdeauna această casă.

-- Ce-aţi făcut din mine? Mi-aţi sfărâmat cu toţii sufletul. şi cu fiecare în parte m-am purtat corect. Pe toţi v-am menajat. N-am vrut să vă arăt ce slăbiciuni aveţi.

-- Ai ascuns răul, David. Răul nu se ascunde, se înlătură. Răul nu poate să aducă armonie.

-- Dar la viaţa mea nu se gândeşte nimeni?

-- Ba da. Soru-ta vrea casa. Mama ta i-a promis-o. De ea e mai legată sufleteşte, tu eşti vaca de muls, mantaua lor de vreme rea. Se poartă şi ele, aparent, corect cu tine. Tu n-ai observat că Persida te vizitează numai când îţi cere bani? Sau alte favoruri?

-- Mamă, i-ai promis casa Persidei?

-- Ana să plece imediat de aici! Noi ne vom explica în familie. Nu vreau ca un străin să asiste la discuţia aceasta.

-- Bine, luaţi-mi totul, a exclamat David, obosit dintr-o dată. şi plecaţi. Ba, mai bine plec eu. Dispăreţi din existenţa mea! Hai, ieşiţi! Luaţi-vă bagajele şi dispăreţi cu toţii! Numai tata e sincer cu mine. Tu, Ana, de ce-ai tăcut atâta timp? De ce? Ca să mă loveşti acum mai puternic?

-- Am crezut că o să se schimbe mama ta. Dar, până la urmă, mi-am dat seama că aşa ceva nu e cu putinţă. Am crezut că o potrivnicie de moment, cum se mai întâmplă la începutul

unor căsătorii. şi, apoi, n-am vrut să te supăr. Tu şi acum greşeşti, chiar dacă am şi eu vina mea.

-- Ana, vino, te rog, în bibliotecă!

L-am urmat.

-- Ce noapte! Ce ciudat s-a sfârşit totul! murmură el, fără să mă privească. Desfă pachetele. Ia-ţi cadoul. Vă dau şi casa, şi obiectele din casă, şi hainele de pe mine, dacă e nevoie, dar lăsaţi-mă-n pace!

-- Nu am nevoie de nimic, David. Am vrut să ne limpezim cât de cât gândurile. Mai am câteva zile de vacanţă. Plec la părinţi, în satul meu. La cele ce vor urma, e mai bine ca eu să nu fiu. Simpla mea prezenţă provoacă tensiune.

A tăcut o vreme.

-- E o despărţire? a rostit apoi.

-- Nu, David. Sunt neînţelegeri de familie care se cer a fi lămurite. În ceea ce mă priveşte, voi fi de acord cu hotărârea pe care o vei lua. Dar, dacă vom rămâne alături, am să te rog să faci cumva ca mama ta să nu se mai amestece în treburile noastre. Cât o fi ora?

-- Văd că se luminează de ziuă.

-- Straşnică noapte am avut! şi cât de vesel a fost!